

Proua Silvia Urb
tähistas tänavu
veebruaris sugulaste ja
sõprade seltsis 90 aasta
sünnipäeva. Estonia
kunagine solist on
olnud laval Lõbus Lesk,
Bajadeer, Veetlev Leedi
ja Stella Polaris
ning kandnud kõrgeid
soenguid ja
paabulinnusulgi.

Hanna Glawarina
„Lõbusas leses”,
1955.

Primadonna katusel

TEKST MARVI TAGGO

FOTOD ERAKOGU, ESTONIA ARHIIV

Silvia Urb on kasvanud lihtsas peres. Kust ta küll seda õppis – kanda suurejooneliselt uhkeid tualette? Eks see ole vist õnnistatud vaist, ilma milleta ei kujuta tõelist lavainimest ettegi.

„Yokaalselt kaunis rüüs operetprimadonna üksi ju publikut ei rahulda,” vastab Silvia tagasihoidlikult. „Ega ainult „priimad” suuda operetti päästa, kui sealt puudub särav subretipaar. Muidugi, esimesel paaril on mängida suur roll, aga kui kõrval on „kakk”, on operett siiski mokas.”

KAUNID KINGAD, SUURED TUNDED

Oma isapoolset vanaisa, kes teenis tsaariarmees ja suri 1915. aastal, pole Silvia näinud. „Emapoolne vanaisa jõi söögi alla toobi vett. Piima ei joonud – kui, siis haput. Tänapäeval käivad kõik ringi, veepudelid või kannistrid käes, ja joovad muudkui vett. Minu vanaisa tegi seda juba sada aastat tagasi iga päev,” pajatab Silvia, kui talt tema juubelipäeval lapsepõlve kohta küsin.

„Isa oli mul kingsepp, ema talutütar,” ütleb lauljatar napilt.

„Ja nende tütrest sai primadonna,” lisan juurde.

„Mis asja te nüüd räägite! Sõna „primadonna” on põlu all, see on söimusõna!” kajab kõrges registris vastus. „Nendest ei räägitud ja minust on alati mööda

Lavapartnerid
Georg Ots ja
Silvia Urb
„Bajadeeris”,
1957.